

CHƯƠNG SÁU

THẨM THẨM MƯU SÂM

Đôi mắt Du Bội Ngọc đã tối lại, cổ họng chàng nghe mằn mặn vị máu, rồi liền theo đó, máu vọt ra thành vòi, máu rỉ ra hai bên khoé miệng.

Tạ Thiên Bích không ngừng cười, chân hấn không ngừng ấn xuống, hấn thích chí vô cùng.

Đột nhiên, một đạo kinh phong nhỏ như một vệt khói từ xa lao vút tới. Đạo kinh phong cuốn nhanh quá, vừa nghe rít lên là đến bên lưng hấn rồi.

Hấn kinh hoàng, rút chân khỏi Du Bội Ngọc, bàn chân đó cấp tốc ấn khế xuống mặt đất, thân hình hấn vọt lên, cao độ một trượng.

Đạo kinh phong lướt qua dưới chân hấn, bay đến một thân cây, biến thành một thanh kiếm, mũi cắm phập vào gỗ sâu mấy tấc.

Trong màn mưa, một bóng người hiện ra, mờ mờ như bóng ma, nhưng đôi mắt sáng quắc, đôi mắt sáng ngời niềm căm phẫn.

Bóng người đó dĩ nhiên là Hồng Liên Hoa, y đã theo kịp lúc.

Tạ Thiên Bích biến sắc, song cổ điểm một nụ cười, giọng cười có phần run run :

- Trời! Bang chủ! Bang chủ đến từ lúc nào? Tặc đồ có đến chăng?

Hồng Liên Hoa giương mắt bắn hung quang sang đối tượng, gần từng tiếng :

- Người là ai? Thực sự người là ai? Nói ngay cho ta biết!

Tạ Thiên Bích kêu lên :

- Tại hạ? Tại hạ là ai? Ha! Ha! Bang chủ hỏi gì lạ thế? Bang chủ không còn nhận ra tiểu đệ à?

Hấn cười, giọng cười của hấn nghe như tiếng khóc, tiếng quỷ khóc chứ không phải người khóc.

Hồng Liên Hoa bước tới, những bước chắc như gieo núi :

- Người là ai? Ta hỏi người có nghe không?

Bang chủ tới một bước, Tạ Thiên Bích lùi một bước, hấn vừa lùi vừa ấp úng :

- Tiểu đệ...tại hạ...

Hồng Liên Hoa lạnh lùng :

- Khá lắm! Dù sao thì ta cũng khen người một tiếng! Cải trang như vậy, kể ra cũng tài lắm! Ta nghĩ, nếu có thể, ta sẽ thêu từng mảnh thịt trên da mặt người, xem người làm cách nào giả dạng giống quá!

Bang chủ rít một tràng cười lạnh rợn người.

Nếu Hồng Liên Hoa mắng một vài câu, có lẽ Tạ Thiên Bích không sợ hãi hơn, bởi con người có hận thì phải có nguôi, nhưng bang chủ lại cười lạnh, nụ cười chứa chất căm hờn, chứng tỏ không có một trở lực nào ngăn chặn hình phạt sắp sửa tuyên cho hắn.

Và hình phạt đó chắc chắn phải nghiêm trọng lắm, ít nhất cũng ngang ngang với cái giá sanh mạng một người, sanh mạng của Thiên Cang đạo trưởng.

Tạ Thiên Bích bất giác run sợ.

Nhưng qua phút giây phút giây kinh khiếp, hắn lấy lại bình tĩnh, bật cười cuồng dại, cao giọng thốt :

- Được lắm! Hồng Liên Hoa! Người có nhãn lực đó! Ta hao phí công phu suốt ba năm dài, học cách thức giả mạo hình dạng của Tạ Thiên Bích, ta thấy mình thành công trên chỗ tưởng tượng, nghĩ rằng cho dù chính Tạ Thiên Bích cũng không thể nào nhận ra được ta là giả. Thế mà chỉ trong một thời khắc ngắn ngủi, người lại khám phá ra! Ta không hiểu người dựa vào đâu biết được ta là Tạ Thiên Bích giả mạo?

Hồng Liên Hoa trầm giọng :

- Những kẻ gian ác luôn có một sơ hở đáng trách là chúng luôn nghĩ rằng thủ đoạn của chúng là hoàn hảo, vì cái chỗ quá hoàn hảo đó, thành ra chúng sơ hở, có như vậy, người ta mới tìm ra dấu vết chúng, tội lỗi chúng! Người muốn giả dạng một người trong Điểm Thương phái, người lại quên rằng phái Điểm Thương chẳng bao giờ sử dụng kiếm như thế! Và điều quan trọng hơn nữa là môn nhân Điểm Thương phái chẳng bao giờ để kiếm rời tay! Dù phải chết, kiếm vẫn nắm chặt trong tay mà chết! Tại sao người phóng kiếm ám hại Thiên Cang đạo trưởng?

Tạ Thiên Bích giật mình kêu lên :

- A! Ta sơ hở tai hại! Hồng Liên Hoa! Ta thành thật khâm phục người đó! Tháo nào chúa thượng ta không hết lời ca ngợi người đúng là bậc hào kiệt đệ nhất hiện nay trên giang hồ! Người là một tay không phải bất cứ ai cũng có thể trêu vào!

Hồng Liên Hoa nắm chặt hai tay lại :

- Chúa thượng của người là ai?

Tạ Thiên Bích bật cười ha hả :

- Đừng hỏi! Vĩnh viễn người chẳng biết gì đâu! Vĩnh viễn người không hy vọng biết được điều đó! Bởi người cũng chẳng sống được bao lâu! Người đã chen vào vụ của chúa thượng ta, người cầm chắc cái chết trong tay rồi, dù người tài nghệ quán thế, người cũng chỉ là viên sỏi bên cạnh chúa thượng ta vững như toà núi cao vậy! Người ngăn chặn ta hạ thủ đoạn đối với Du Bội Ngọc, là người đã làm một việc quá ngông cuồng!

Hồng Liên Hoa cười nhạt :

- Phải! Có thể người nói đúng! Từ nghìn xưa, chưa có ai man trá tàn độc, gian hùng bằng chúa thượng của người! Ta kém là phải!

Tạ Thiên Bích cao giọng :

- Trong tương lai, giang hồ sẽ quy về một mối, chịu hệ thống điều khiển của chúa thượng ta! Hồng Liên Hoa! Người là một kẻ thông minh, chắc là người hiểu thế nào là cơ tiến thoái chứ?

Hồng Liên Hoa lại tiến tới từng bước một.

Y tiến lên một bước, Tạ Thiên Bích lại lùi một bước.

Hồng Liên Hoa gần lên từng tiếng :

- Ta muốn giết người! Hiện nay ta chỉ nghĩ rằng ta phải giết người!

Tạ Thiên Bích nhếch môi cười mỉa :

- Phải! Người nói đúng! Nếu người không giết ta thì chắc chắn thế nào ta cũng không tha cho người được! Ta được lệnh chúa thượng phải hạ sát Du Bội Ngọc, Thiên Cang đạo trưởng đột xen vào, phải táng mạng là lẽ dĩ nhiên, đáng lẽ người nên nhìn vào đạo trưởng làm gương, thì người lại muốn lao đầu vào tử cảnh!

Hồng Liên Hoa gầm lên :

- Ta lầm! Ta quá tin người là Tạ Thiên Bích thật sự nên Thiên Cang đạo trưởng phải chết oan, ta sẽ hối hận muôn đời vì sơ xuất đó! Để chuộc lại phần nào lỗi lầm đối với đạo trưởng, ta phải giết người! Ta sẽ lấy máu của người rửa sạch oan cừu cho đạo trưởng.

Bang chủ vọt mình tới.

Theo đà vọt, bốn quyền và ba chưởng đã bay sang địch.

Tuy đã tạo được thanh danh vang lừng trên giang hồ, bình sanh Hồng Liên Hoa ít khi nào phải xuất thủ giao đấu với ai, cho nên hào kiệt vũ lâm không mấy ai biết sở học của bang chủ cao đến bậc nào.

Giờ đây, bang chủ xuất thủ, với sự căm phẫn dâng cao độ, chiêu thức tự nhiên phải độc, Tạ Thiên Bích hải hùng khứng khiếp, không lường nổi đối thủ lợi hại như thế.

Nhưng không phải vì hải hùng khứng khiếp mà hấn nao núng, bất quá hấn nhận định tài nghệ của đối phương, bất quá hấn không ngờ đối phương có một bản lĩnh phi phàm như vậy, hấn phản công liền.

Đột nhiên Du Bội Ngọc hét lên :

- Không được giết hấn! Hồng huynh không được giết hấn!

Hồng Liên Hoa giạt mình, luôn cả Tạ Thiên Bích cũng giạt mình.

Trong trường hợp của Du Bội Ngọc, dù cho ai cũng như ai vẫn phải vui mừng khi thấy có người vì mình xuất lực hạ kẻ thù, có khi nào lại ngăn cản?

Du Bội Ngọc đứng lên, gương mặt tái nhợt của chàng đỏ hửng lại, màu đỏ của sát khí bốc cao, ánh mắt của chàng cũng đỏ rực.

Chàng bước tới, bước chân chập choạng, chứng tỏ, công lực của chàng tiêu hao quá độ.

Vậy mà chàng ngăn chặn Hồng Liên Hoa, vậy mà chàng định bước giao đấu với Tạ Thiên Bích!

Chàng bước đi được là chàng đã tự mình giải được huyết đạo rồi. Đáng lẽ chàng phải vận công điều tức một lúc, khôi phục phần nào chân dương ngược khí, chàng nóng lòng đối đầu với Tạ Thiên Bích, nên bất chấp tình trạng, cố bước tới quyết liều sanh tử.

Hồng Liên Hoa hết sức lấy làm lạ hỏi :

- Tại sao ta không thể giết hắn?

Du Bội Ngọc cất giọng tràn đầy uất hận :

- Trên đời này, không ai có thể giết hắn! Ta không muốn ai giết hắn! Hắn đã sát hại gia gia ta, hắn phải chết về tay ta! Hắn đã sát hại sư phó ta, chỉ có ta mới có quyền đòi món nợ đó!

Hồng Liên Hoa không còn biết nói gì hơn, đành thu chưởng về rồi lùi ra xa đứng nhìn cục diện.

Bang chủ u buồn thốt :

- Được! Ta sẽ nhượng cho công tử, nhưng cố gắng đấy! Đừng để cho hắn sống!

Du Bội Ngọc nhào tới.

Cái nhào của chàng không còn quy củ gì cả, dường như một cái nhào của kẻ phàm phu trong một cơn giận dữ, quyết liều mạng sống với kẻ đã khinh thị mình.

Hồng Liên Hoa vô cùng lo sợ cho chàng.

Y nghe nói con tim, nhưng còn biết làm gì được? Dù sao cũng phải để cho chàng quần với Tạ Thiên Bích giả hiệu một lúc.

Y hét lớn :

- Hãy cẩn thận đấy!

Tạ Thiên Bích giả hiệu cười to :

- Có người đứng bên cạnh, hắn bao giờ cẩn thận? Cẩn thận làm gì cho nhọc, nếu có gì là người vào cuộc chiến ngay kia mà! Ha ha!

Du Bội Ngọc rút lên :

- Ta không hèn đâu! Tự lực ta, ta vẫn báo thù được như thường! Ta chẳng hề nhận một cuộc tiếp trợ nào của bất kì ai! Người yên trí và chuẩn bị về với tổ tiên là vừa!

Tạ Thiên Bích thực sự vững tâm với lời khí khái của Du Bội Ngọc, hấn bật cười khoái trá :

- Khá lắm! Khá lắm! Ta khen người dũng khí có thừa đấy! Nhưng lời nói thoát ra như gió, khó lấy lại được, người biết chăng?

Du Bội Ngọc gần giọng :

- Người chết chứ khí phách không chết! Du Bội Ngọc chẳng bao giờ làm sai lời nói!

Cuộc chiến đã bắt đầu.

Du Bội Ngọc tiến lên dần dần, Tạ Thiên Bích giả hiệu lùi lại dần dần.

Song phương vẫn trao đổi những đường chiêu ác liệt.

Một kẻ suy nhược như Du Bội Ngọc làm gì áp đảo nổi hấn, tại sao hấn cứ lùi mãi?

Hấn lùi vì hấn có dụng ý. Cuộc đấu với Du Bội Ngọc đâu có nghĩa gì. Bất quá, chỉ trong một thời gian ngắn là hấn sẽ hạ Du Bội Ngọc, có lẽ chỉ trong vòng vài chiêu, hấn sẽ hạ Du Bội Ngọc như thường.

Song hấn không hạ, hấn kéo dài cuộc đấu, hấn lùi dần đến gần cây có chứa thanh kiếm mà Hồng Liên Hoa đã phóng trước đó, còn cấm phập tại chỗ.

Hấn cần có thanh kiếm đó để tự vệ một khi hấn hạ Du Bội Ngọc rồi, Hồng Liên Hoa sẽ xuất thủ liền.

Đột nhiên, hấn đảo bộ, soạt chân vọt đến thân cây rút nhanh thanh kiếm đó, rồi bất thành linh khoa thanh kiếm lên phóng sang đối phương đúng bảy nhát.

Kiểm pháp của hấn có cái tên là Cáp Phong khoái kiếm, mừng tượng kiếm pháp của phái Điểm Thương, song lợi hại hơn kiếm pháp của phái Điểm Thương nhiều.

Du Bội Ngọc chuyên công hơn thủ, chàng bất chấp nguy hiểm, cứ lướt tới mãi, khí thế của chàng hung hãn khác thường.

Dù đã xuất kiếm với những thế tuyệt độc, Tạ Thiên Bích vẫn phải gờm Du Bội Ngọc.

Lắm lúc, hấn phải thu kiếm về, nhảy tránh qua một bên hoặc lùi lại ví thủ pháp của Du Bội Ngọc vô cùng lợi hại.

Tuy nhiên, Du Bội Ngọc bất quá chỉ là một ngọn đèn tàn, bùng loé lên để rồi chực tắt, chứ mong gì chàng tạo được nhiệm màu?

Chỉ qua một lúc, y phục của chàng đã bị kiếm quét thủng rách bươm mũi kiếm, rách mấy đường da, máu tươm ra kết thành dòng, chảy dài xuống nhuộm đỏ người, máu theo chân chảy xuống đất.

Máu tuôn ra bao nhiêu, bị nước mưa rửa sạch. Mưa cuốn máu chảy theo dốc, thân hình chàng sạch như chùi, nhưng càng sạch càng lộ rõ màu xám nhạt, màu da chết.

Hồng Liên Hoa đứng bên ngoài run sợ từng cơn. Mỗi một tiếng gió kiếm rít lên là y rợn người một lần, mắt y luôn luôn chớp theo ánh kiếm.

Trong một phút, hần nhận ra cái quật cường của Du Bội Ngọc là một sự ngông cuồng vô bổ ích.

Hần hết sức lấy làm lạ, một chàng trai ôn nhu, hiền dịu như Du Bội Ngọc tại sao bỗng nhiên trở lên ương ngạnh như thế?

Chàng đánh rất hăng, tuy bị kiếm rạch mấy đường da vẫn không nao núng, cứ lướt tới mãi.

Dần dần khí suy lực kiệt, chàng không còn linh hoạt như trước. Đến lúc đó thì Tạ Thiên Bích giả hiệu lại khởi thế công với toàn lực.

Dĩ nhiên Du Bội Ngọc phải bị áp đảo, lui dần. Thế công đã tới, chàng bắt buộc quay về thế thủ, nguy cơ sắp sửa đến với chàng rồi.

Hồng Liên Hoa càng lo sợ hơn, đã mấy lần hần toan nhảy vào vòng chiến nhưng y vẫn đứng nguyên tại chỗ. Hần biết rõ, trong trường hợp này, nếu hần nhảy vào, rất có thể Du Bội Ngọc sẽ tự tử vì sợ mất mặt với Tạ Thiên Bích.

Y chỉ còn cách dậm chân tặc lưỡi thăm kêu khổ.

Nhưng, nếu để ý một chút sẽ nhận ra, Tạ Thiên Bích chưa hần muốn hạ địch liền.

Hần lợi dụng chỗ hần có vũ khí, địch tay không, hần quần địch một lúc cho thật sự kiệt quệ, rồi đến lúc đó, hần chỉ vương tay ra là Du Bội Ngọc bị hần chế ngự ngay.

Nhờ vậy, Hồng Liên Hoa bớt lo sợ hơn.

Mưa cứ đổ, gió cứ gào, song phương cứ ác đấu, Hồng Liên Hoa cứ lo sợ.

Nhưng, việc gì phải đến cũng có lúc đến.

Việc đó là Du Bội Ngọc cùng lúc càng đi dần đến chỗ suy nhược, hy vọng báo thù cha cũng đổ như những hạt mưa kia, và chàng đổ lệ theo mưa. Hiện tại mặt chàng ướt sũng, không rõ ướt vì nước mưa hay nước mắt?

Một tiếng sét nổi lên, chuyển động cả một góc trời.

Du Bội Ngọc giật mình qua tiếng sét đó, chàng lão đảo đôi chân, hơi nghiêng mình qua một phía. Sự mất thăng bằng của chàng tạo một sơ hở nơi ngực bên hữu.

Hồng Liên Hoa đứng bên ngoài thấy sơ hở đó, xanh xám cả mặt, rú lên một tiếng lớn hải hùng.

Giả sử lúc đó, bang chủ có muốn nhảy vào vòng chiến tiếp trợ chàng, dù chàng phản đối, cũng không còn kịp nữa, cái nhảy của Hồng Liên Hoa ngoài một khoảng cách xa làm sao nhanh hơn được đường kiếm lợi hại của Tạ Thiên Bích giả hiệu, ở trong khoảng cách gần, gần đến độ vừa tầm tay?

Thanh trường kiếm của hắn chớp lên, bay tới như một con rắn dài vươn mình ngoạm chuột.

Hồng Liên Hoa vội nhắm mắt lại, đã không cứu được Du Bội Ngọc còn nữ nào giương mắt nhìn ngọn kiếm đâm qua ngực chàng?

Một lần chớp vừa loé lên chiếu sáng gương mặt trắng nhợt của Tạ Thiên Bích đang bừng sát khí. Một nụ cười quái ác đang nở trên đôi môi hắn, một nụ cười đắc chí, bởi hắn cầm chắc đường kiếm đó sẽ đưa đối tượng sang bên kia thế giới rồi. Nụ cười đó cũng biểu lộ niềm hân hoan trước viễn ảnh tưởng thưởng của vị chúa thượng, khi hắn mang tin thành công về phục lệnh.

Ánh chớp của làn điện nhoáng lên, đã làm cho hắn chớp mắt theo. Hắn có biết đâu cái chớp mắt của hắn dù chỉ phần trăm, phần ngàn giây cũng mang một tai hại lớn cho hắn, đảo lộn cả dự tính của hắn?

Hắn chỉ lơ cảnh giác trong thoáng mắt đó, không rõ Du Bội Ngọc xuất thủ cách nào, thanh trường kiếm của hắn bị chàng nắm chặt, vô phương lay chuyển.

Du Bội Ngọc nắm chắc thanh kiếm, chắc như thanh kiếm cắm sâu vào đá, muốn rút ra cũng phải phí lắm công phu.

Chưa hết.

Vừa nắm thanh trường kiếm giữ chặt trong tay, Du Bội Ngọc lướt nhanh tới, cánh tay trở vút ra bay vào ngực Tạ Thiên Bích giả hiệu, đồng thời một quyền được tiếp nối khi cánh trở đã đánh trúng ngực hắn, kêu bịch một tiếng lớn.

Cũng chưa hết.

Chỗ đánh xong, tay quyền chạm đúng chỗ phải chạm, tay quyền đó nhanh như chớp từ nơi ngực bay ngược lên, hơi chênh chênh, trúng một bên mặt của Tạ Thiên Bích, hắn lật mặt qua nửa vòng, mắt hoa lên.

Hứng luôn một lúc ba đòn, dù có sức mạnh thiên thần, Tạ Thiên Bích cũng phải ngã ngửa.

Song, Du Bội Ngọc đã đến sát bên, chàng vươn tay, ôm ngang ngực hắn giữ cho hắn khỏi ngã.

Vòng tay của chàng khép nhanh, khép mạnh, chắc như gọng kềm sắt.

Lòng ngực bị đồn ép, gương mặt xanh nhợt của Tạ Thiên Bích chuyển sang màu hồng, đi luôn đến màu tím. Hơi thở của hắn thoát to ồ ồ, thoát nhẹ như đường tơ, sau cùng thì không rõ hắn thở hay hắn rên. Mồm hắn phát ra những tiếng ặc ặc.

Một vài thanh sườn đã gãy.

Du Bội Ngọc lúc đó như cuồng loạn mất rồi, chàng không cần nhìn xem gã họ Tạ đau đớn như thế nào, chàng cứ siết mạnh vòng tay, siết mãi.

Hồng Liên Hoa vội kêu :

- Khoan giết hắn! Mình còn phải hỏi hắn mấy câu! Buông hắn ra đi!

Du Bội Ngọc từ từ buông tay, từ từ lùi mấy bước.

Chàng rút lên một tràng cười ghê rợn :

- Cuối cùng ta cũng được toại nguyện! Cuối cùng ta phải được toại nguyện! Có phải vậy không chứ?

Hồng Liên Hoa bước tới, nắm tay Du Bội Ngọc, lộ vẻ hân hoan :

- Công tử sử dụng tuyệt học của Du lão tiền bối phải không? Nếu ta đoán không lầm thì ba chiêu đó có tên : Linh Dương Quái Giác, Thiên Ngoại Phi Hồng, Tiên Thiên Vô Cực, năm xưa, Du lão tiền bối bằng vào tuyệt học đó gây chấn động giang hồ, ta chỉ tưởng thất truyền, không ngờ công tử vẫn lĩnh hội được trọn vẹn!

Du Bội Ngọc cười thắm :

- Nhưng, tiên phụ dù tạo được thanh danh trên giang hồ, bình sanh, người sử dụng tất cả mọi môn công sở đắc, tuyệt nhiên chẳng dùng đến những chiêu tại hạ vừa thi triển! Người cho rằng, sử dụng những chiêu đó là khó tránh gây thương tích cho đối phương! Giờ đây, tại hạ...tại hạ...

Chàng cúi gằm đầu xuống, lệ khổ tuôn tràn.

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Chiêu thức đó vô cùng ảo diệu! Hiện tại, ta mới nhận thức ra, chỗ học của hàng tiền bối cao thâm vô tưởng, kẻ hậu sanh như mình dù nuôi mộng cũng không thể theo kịp!

Y đưa tay vỗ nhẹ lên vai Du Bội Ngọc, điểm một nụ cười :

- Đã học một thân võ học như thế, tại sao công tử không sớm cho ta biết? Công tử làm cho ta sợ cuống cuồng!

Du Bội Ngọc ấp úng :

- Tại hạ...tại hạ...

Lòng chàng xúc động quá mạnh sau khi thành công cuộc báo thù cha, tâm tư như đảo lộn, chàng quên mất lối xưng hô tiểu đệ với bang chủ như thường ngày, cho nên chàng dùng hai tiếng tại hạ một cách vô tâm.

Chỉ buông gọn mấy tiếng tại hạ, bất thành linh, chàng ngã vào lòng Hồng Liên Hoa.

Chàng kiệt sức quá rồi, khí lực trong người chàng như phát tiết tất cả qua cuộc ác đấu với Tạ Thiên Bích giả hiệu.

Chàng không còn tri tri thân xác vững trên đôi chân, bắt buộc ngã mình nương tựa Hồng Liên Hoa.

Một tay giữ chàng lại, tay kia thò vào mình, Hồng Liên Hoa lấy ra một viên thuốc nhét vội vào miệng chàng, bảo :

- Nuốt nhanh đi! Đó là viên Tiểu Hoàn Đơn của phái Côn Lôn, nó công dụng bổ khí an thần, một loại thánh dược!

Du Bội Ngọc dù đã kiệt sức cũng cố kêu lên sảng sốt :

- Tiểu Hoàn Đơn?

Chàng lẩm nhẩm :

- Một viên thuốc quý như thế, tại sao bang chủ khinh thường mà tặng cho tại hạ? Tại hạ có xứng hưởng đặc ân đó chăng?

Hồng Liên Hoa trầm lắng một lúc lâu, vẻ thê lương ảm đạm nơi gương mặt :

- Không! Không phải ta tặng cho công tử đâu!...

Du Bội Ngọc kinh ngạc :

- Bang chủ nói gì? Tại hạ nằm mộng chăng?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Công tử không nằm mộng, nhưng viên thuốc này không phải ta tặng mà chính là Thiên Cang đạo trưởng!

Du Bội Ngọc chừng như biến sắc :

- Người...người làm thế nào...

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Ta lấy viên đó trong nắm cơm do đạo trưởng trao cho công tử ăn đỡ đói. Ta tưởng trong nắm cơm có độc nên bóp nát ra xem, bất ngờ...bất ngờ...

Du Bội Ngọc găm đầu dưới sức nặng của thê lương, lệ thấm cứ tuôn ròng, lệ hoà mưa ướt đầm mặt chàng, chàng thổn thức :

- Thảo nào! Người bảo với tại hạ, vắt cơm đó không phải mỗi ai cũng có thể ăn được!

Chàng rít lên :

- Tạ Thiên Bích! Tạ Thiên Bích! Người là một tên hèn hạ, một kẻ tàn độc, người là quỷ hiện trần gian!

Chàng vụt ngẩng vụt đầu lên, mặt biến sắc :

- Trời! Tại sao thế?

Xác Tạ Thiên Bích còn nằm đó hứng trận mưa đổ thác nhưng còn đầu hấn đâu?

Trong vòng nửa dặm tròn, chẳng thấy bóng người lai vãng, mà có ai lai vãng lúc mưa tuôn?

Chiếc đầu lâu của Tạ Thiên Bích biến mất!

Chẳng những Du Bội Ngọc phát giác ra sự kiện đó mà Hồng Liên Hoa cũng thấy rồi, cả hai kinh hoàng sửng sốt.

Không! Không thể đặt giả thuyết có người đến đây chặt lấy đầu của Tạ Thiên Bích! Nếu có, tự nhiên cả hai phải hay biết!

Nhưng nếu không có người lấy thì tại sao hấn lại mất chiếc đầu? Tự nó bay đi hay nó chui vào lòng đất?

Hồng Liên Hoa có tiếng là thông minh đệ nhất trong thiên hạ, là bang chủ bang lớn trên giang hồ, có thể nói hấn là một bậc kỳ tài trong võ lâm đương thời, gặp trường hợp này, y không còn biết suy đoán như thế nào nữa.

Cả hai lặng người một lúc, không ai nói với ai một lời nào, bởi, có ai hiểu được sự tình ra sao!

Trong khi họ kinh hoàng sửng sốt thì cái xác của Tạ Thiên Bích tiêu hoá dần dần, thoát đầu là đôi vai, tới ngực, đến bụng.

Hồng Liên Hoa vỗ mạnh vào vai Du Bội Ngọc kêu lên :

- Ta hiểu rồi!

Du Bội Ngọc đáp ứng :

- Các hạ...các hạ hiểu?

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Công tử cúi xuống nhìn xem thì hiểu!

Xác của Tạ Thiên Bích rữa dần dần, những bộ phận nào rữa lại tan ra nước, một chất nước nhờn nhờn, sệt sệt, rồi thì chất nước đó hoà với nước mưa, trôi đi mất.

Du Bội Ngọc luôn luôn chớp mắt, chàng nghe lợm giọng, mấy lần buồn nôn. Không dám nhìn lâu hơn, ngẩng đầu lên, chàng quay mặt nhìn sang nơi khác, thở dài sườn sượt :

- Có lẽ đó là loại Hoá Cốt Đơn, trên giang hồ, người ta thường nói đến?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Đúng vậy! Hấn biết mình thế nào cũng có ngày gặp nạn như thế này, cho nên hấn luôn thủ sẵn loại thuốc đó bên mình, và sau khi bị công tử hạ, hấn biết hấn không sống nổi, phải tự diệt lấy mình.

Du Bội Ngọc trở mặt :

- Nhưng hai tay hắn bị tại hạ bẻ gãy rồi, làm sao hắn lấy thuốc?

Hồng Liên Hoa trầm ngâm một chút :

- Rất có thể, hắn ngâm sẵn trong miệng trước khi giao đấu với công tử. Viên thuốc đó phải có bọc một lớp sáp. Nếu cần uống nó thì hắn cho bẻ sáp, nuốt vào bụng, tự nhiên thuốc phải ngấm.

Bang chủ dừng lại một chút :

- Còn một lẽ này nữa là theo chỗ ta hiểu, loại Hoá cốt đơn gấp máu, tức khắc có công hiệu liền, nếu không gấp máu, chẳng bao giờ có công hiệu. Hắn đợi đến lúc cần, cắn đầu lưỡi cho máu chảy ra, thuốc gấp máu, lập tức vận chuyển.

Y kết thúc :

- Trong hai giả thuyết, phải có một giả thuyết đúng, chắc vậy!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Dù sao, hắn cũng có khí phách đấy!

Hồng Liên Hoa cười khỏ :

- Khí phách gì loại người như hắn! Chẳng qua hắn không muốn để cho người khai thác hắn, chứ hắn có phải vì danh dự chi mà phải tự quyết khi nhục bại? Y thừa hiểu, tiết lộ bí mật với công tử, dù công tử có tha mạng y, y vẫn sợ chúa thượng của y gia cực hình, y chịu làm sao nổi? Vả lại, y còn phải thẹn với đồng bạn của hắn!

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Các hạ nói đúng! Bọn chúng, tên nào cũng thế! Thà chết chứ chẳng bao giờ giám tiết lộ bí mật với ai, bởi tiết lộ ra là mang tội lớn với tổ chức!

Rồi chàng trầm ngâm một chút :

- Chúa thượng của chúng là ai? Người đó ghê gớm đến bậc nào, khiến chúng sợ hãi còn hơn sợ trời?

Hồng Liên Hoa lẩm bẩm :

- Con người đó đối với chúng chẳng khác nào tử thần đối với nhân loại. Ta bao lâu nay cố tìm hiểu xem hắn là ai song vẫn chẳng có manh mối gì!

Du Bội Ngọc mơ màng :

- Dù sao chúng ta cũng cần phải đề dặt...

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Dĩ nhiên rồi! Chính ta tuy không biết mặt hắn, ta vẫn ngán y như thường, bởi thuộc hạ của hắn đều là những tay võ nghệ ghê gớm, thế mà chúng sợ y cực độ, phải biết hắn có vũ công cao tuyệt không tưởng.

Du Bội Ngọc trầm ngâm một chút :

- Tạ Thiên Bích vì bảo vệ bí mật mà chết, điều đó cũng hợp lý lắm. Song, nếu hắn chết rồi thì thôi, còn ai khai thác được gì nơi hắn, tại sao hắn còn phải tiêu diệt xác thân? Suy theo đó, cái xác của hắn cũng có thể tiết lộ bí mật như thường, có vậy, trong tổ chức của hắn mới buộc thuộc viên không được chết còn nguyên xác. Trên xác hắn có gì? Phải có gì chứ?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Không chắc lắm đâu! Công tử muốn nói một bằng chứng, dẫn giải cuộc suy nghiệm của ta? Chúng chẳng đại gì mang bằng chứng trên người, nếu cần, chúng chỉ cần ám hiệu để tiếp xúc với người trong đảng.

Du Bội Ngọc khoát tay :

- Tại hạ không nói đến bằng chứng! Tại hạ nghĩ rằng, có lẽ chúng sợ người ta nhìn mặt.

Hồng Liên Hoa suy nghĩ một lúc lâu, bất giác vỗ tay vào trán kêu lên :

- Đúng! Đúng lắm! Hắn lo sợ chúng ta nhận diện được chúng là ai, tất sẽ dễ truy nguyên tổ chức của hắn! Có lẽ hắn không xa lạ gì lắm đối với chúng ta!

Du Bội Ngọc nghiêng rằng :

- Thủ lãnh của hắn lơ lớ lo sợ bí mật bị tiết lộ, nên chuẩn bị sẵn loại Hoá cốt đơn, bắt buộc thuộc hạ phải dùng nếu lâm vào đường cùng, ghê gớm thật!

Chàng nắm tay Hồng Liên Hoa, tiếp nói :

- Hiện tại, tại hạ biết, ít nhất cũng có sáu người giả, nhưng trên thế gian này, chỉ có mỗi một tại hạ biết được điều đó thôi, đừng mong ai khác khám phá nổi được sự giả mạo của những kẻ đó!

Chàng mơ màng suy tư một chút rồi tiếp :

- Ngoài sáu người đó ra, còn ai khác nữa chẳng?

Hồng Liên Hoa trước sự tình này cũng không tránh khỏi sự trầm tư mặc tưởng. Y là con người phóng khoáng, bình sanh, không để tâm vướng bận buồn lo, hiện tại, y ngưng trọng thần sắc, ra chiều suy nghĩ xa xôi.

Du Bội Ngọc nhếch nụ cười khổ, tiếp :

- Giả như ta khám phá ra được một người trong thân quyến hay trong một vị bằng hữu, cảm thấy mình làm lộ nệ cho bọn ác ma thì chúng ta sẽ nghĩ như thế nào? Chúng ta còn có thể tin những ai khác nữa chẳng? Chúng ta có nên thất vọng về nhân tâm nữa chẳng?

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Ngoài Tạ Thiên Bích, còn kẻ nào giả hiệu hiện là thuộc hạ của ác ma?

Du Bội Ngọc đáp :

- Vương Vũ Lâu, Lâm Tảo Các, Thái Hồ Vương, Bửu Mã Ngàn Thương, Tây Môn Vô Cốt, và một người nữa là...họ...Du...

Chàng trầm buồn thấp giọng :

- Tuy nhiên, sáu người đó đều chết nhưng tên vẫn còn, bởi có người mang những cái tên đó...

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Ngoài sáu người đó, nếu còn ai khác nữa, chắc cũng chẳng có bao nhiêu!

Du Bội Ngọc lấy làm lạ :

- Bang chủ giám quả quyết như thế?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Giả mạo một người, làm cho thiên hạ ai ai cũng lầm, thiết tưởng không phải là việc để bất cứ kẻ nào cũng làm nổi. Phải phí bao nhiêu thời gian học giọng nói, tướng đi tướng đứng, rồi còn tánh tình nóng nguội vui buồn và sau cùng, phải có vũ công tương đương với người thật...

Du Bội Ngọc kêu lên :

- A phải đó! Vũ công! Có thể giả mạo bất cứ hình thức, tâm tánh nào, nhưng không thể giả mạo vũ công! Tài phải tương đương, môn học phải cùng một gốc!

Rồi chàng rời nhanh Hồng Liên Hoa, vụt chạy đi.

Hồng Liên Hoa cấp tốc đảo bộ lướt tới chặn đầu chàng, trầm giọng hỏi :

- Linh Dương Quái Giác, Thiên Ngoại Phi Hồng phải vậy chăng?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Đúng vậy! Hai chiêu đó trừ người trong họ Du, trên giang hồ, chẳng một nhân vật nào sử dụng! Nếu họ Du hiện đang là tên nô lệ của ác ma, không biết sử dụng hai chiêu thức đó, tự nhiên là giả hiệu rồi!

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Phương pháp đó rất hay, nhưng đem dùng với kẻ nào đó khác thì được chứ đối với lệnh tôn thì chắc chắn là không được!

Du Bội Ngọc trố mắt :

- Tại sao?

Hồng Liên Hoa cười :

- Công tử có thể quên được tánh tình của lệnh tôn à? Còn ai không biết lệnh tôn là người ôn hoà, khiêm tốn, không hề cao ngạo khoe khoang, giả sử đúng là lệnh tôn hiện tại đang ở bên ác ma, có thể nào công tử bức bách người thi triển hai chiêu thức đó chăng? Lệnh tôn không phô trương sở học, công tử còn làm gì biết được là giả hay thật? Nếu công tử lầm, có phải là điều đáng hận chăng?

oOo

Du Bội Ngọc thất vọng ra mặt, ngồi ngay xuống đất.

Mưa còn rơi, rơi đều.

Thi thể của Tạ Thiên Bích hoàn toàn tan biến. Hắn bị tiêu diệt hoàn toàn trên cõi thế, từ hình bóng lẫn xác thịt.

Nhưng, hắn là ai?

Tạ Thiên Bích thật không còn, Tạ Thiên Bích giả cũng không còn! Dấu vết của cả chân lẫn giả cũng không còn!

Hồng Liên Hoa nhìn chỗ đất do xác chết Tạ Thiên Bích chết chiếm trước đó, lẩm nhẩm :

- Hung thủ sát hại Thiên Cang đạo trưởng đã chết nhưng ai giết hắn? Hắn không còn trên thế gian này thì ta làm sao chuộc tội với đạo trưởng? Ta không giết hắn là không còn tâm nguyện đối với đạo trưởng!

Nghe giọng nói, trông thần sắc của Hồng Liên Hoa, Du Bội Ngọc vụt kêu lên :

- Các hạ...bang chủ không cần phải...

Hồng Liên Hoa bật cười lớn :

- Công tử yên chí! Ta dù muốn chuộc tội vẫn còn muôn vạn cách để chuộc tội, chẳng khi nào dùng đến cái chết đâu! Chết là trốn trách nhiệm! Chết không giúp ta chuộc tội! Huống chi, ta còn muốn sống, ta cần phải sống, bọn chúng còn sống ngày nào, ta cần phải sống ngày ấy!

Du Bội Ngọc thở phào :

- Biết lắm! Tại hạ biết rõ bang chủ là một nhân vật phi phàm, chẳng bao giờ hành động kém suy nghĩ!

Hồng Liên Hoa ngẩng mặt lên không, hứng mưa rơi, từ từ thốt :

- Hiện tại, ta còn một việc cần phải làm gấp, không thể bỏ qua!

Du Bội Ngọc nhìn sững y :

- Bang chủ đến Côn Lô?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Đệ tử phái Côn Lô cần phải biết những gì xảy ra cho đạo trưởng. Ta phải đến đó báo tin cho họ biết, càng sớm càng có lợi cho ta, cho họ!

Du Bội Ngọc trầm giọng :

- Nhưng cục diện đã xoay chiều như thế này, bang chủ vắng mặt, còn ai để đối phó chúng? Việc đến Côn Lô, bang chủ hãy để tại hạ đi thế cho!

Hồng Liên Hoa nhìn chàng một lúc lâu, đoạn điểm một nụ cười khoan thai :

- Vậy càng hay!

Giữa Hồng Liên Hoa và Du Bội Ngọc hiện tại không còn điểm khách sáo nào như lúc gặp nhau ban đầu. Họ đắm thắm cõi mở với nhau. Cần nói là nói, không hải dè dặt nữa.

Cả hai đứng dưới mưa, nhớ điều gì, nói điều ấy, hết chuyện lại yên lặng, mặc cho mưa đổ ướt đầm mình, chưa ai cất bước đi đâu.

- Có đi, công tử phải cẩn thận cho lắm nhé! Tránh can thiệp vào những chuyện bên đường, vừa phí thì giờ, vừa sanh phiền phức, làm chậm trễ hành trình. Đừng quên rằng mạng sống của công tử quý trọng lúc này hơn bất cứ lúc nào hết! Mất công tử là đại cuộc hỏng hết đó! Mất công tử bằng mất muôn vạn người khác!

Du Bội Ngọc cúi đầu :

- Tại hạ xin thỉnh ý tốt của bang chủ!

Chàng trông thấy thanh trường kiếm của Tạ Thiên Bích bị chàng đánh rơi trước đó, liền nhặt lên, đeo vào sườn.

Hồng Liên Hoa vụt cười khen :

- Ta quên tỏ cho công tử một việc!

Du Bội Ngọc nghĩ sao không rõ, nghe Hồng Liên Hoa cười, chàng thoáng biến sắc :

- Việc gì nữa hả bang chủ?

Hồng Liên Hoa càng cười giòn :

- Đừng ngại, ta chẳng đề cập đến việc bãi hùng đâu! Việc ta định nói với công tử có liên quan đến Lâm Diêu Bình! Công tử không cần phải lo nghĩ đến người vợ tương lai nữa! Cứ yên trí nhé!

Không rõ chàng có ý tứ gì, nghe nhắc đến Lâm Diêu Bình, chàng lại biến sắc. Tuy chàng cười song nụ cười ngượng ép thấy rõ.

Chàng cố giữ vẻ thản nhiên hỏi :

- Tại sao không cần phải lo nghĩ?

Hồng Liên Hoa buông gọn :

- Vì hiện tại, đã có người bảo hộ nàng, mà người đó thì trên giang hồ, đừng mong ai trêu vào!

Du Bội Ngọc thở phào :

- Hồng Liên bang chủ bí mật bảo vệ an ninh cho nàng, còn lo gì nữa chứ?

Đến lượt Hồng Liên Hoa biến sắc, nhưng y điểm một cù cười xoá tan sắc mặt vừa thay đổi :

- Công tử đừng lầm, người bảo hộ nàng không phải là ta đâu!

Du Bội Ngọc lấy làm lạ :

- Không phải bang chủ thì còn ai khác? Trên đời này, có ai khó trêu vào hơn bang chủ? Hay là Xuất Trần đạo trưởng?

Hồng Liên Hoa vẫn giữ nụ cười :

- Người đó không tinh danh vọng như Xuất Trần đạo trưởng, song lợi hại hơn đạo trưởng nhiều! Thiên hạ có thể trêu vào đạo trưởng, quyết chẳng dám trêu vào người đó!

Du Bội Ngọc chớp mắt :

- Hải Đường tiên tử?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Đúng vậy! Hải Đường tiên tử chẳng thích gánh vác việc người nhưng đã gánh vác việc rồi lại chẳng bao giờ bỏ dỡ...

Du Bội Ngọc thốt :

- Xem ra, trên đời này, chỉ có tại hạ và bang chủ là những con người cô đơn nhất, bất cứ trong trường hợp nào, tự mình tìm cách cho mình! Lạc lòng thay cho chúng ta!

Không rõ liên tưởng đến việc gì, Hồng Liên Hoa chợt biến sắc kêu lên :

- Chậm mất rồi! Ta quên khuấy đi một việc!

Du Bội Ngọc sửng sốt :

- Việc gì thế? Việc tốt hay xấu? Lành hay dữ?

Hồng Liên Hoa dậm chân :

- Tạ Thiên Bích giả đã xuất hiện, còn Tạ Thiên Bích thật hiện ở đâu? Có gặp tai nạn gì? Ta muốn biết rõ!

Câu nói vừa buông dứt, Hồng Liên Hoa đã như chim én vỗ cánh ngang trời, phút chốc mất dạng.

Du Bội Ngọc nhìn theo bang chủ Cái bang khuất dần, tự lẩm nhẩm :

- Thoạt đến, thoạt đi, vùng trời đất mang mang, xuất hiện bất thường, nay đông mai tây, nơi nào cũng có mặt, có mặt là hoá dữ ra lành, hoá động ra tĩnh, con người siêu thoát, đa mưu túc trí như thế, phỏng trên đời có mấy ai? Con người giàu nghĩa khí ngập trời?

oOo

Cơn mưa dù dai dẳng đến đâu cũng có lúc phải tàn. Mưa nhỏ hạt dần dần, khách lữ hành ít nhất cũng phải có nơi chốn gió. Huống chi, con người dầm mình trọn cơn mưa, cần trốn gió hơn ai hết.

Không nơi trốn gió, tự nhiên phải đi, phải tiếp tục hành trình, đi trong bầu trời ảm đạm, tuy mưa dứt nhưng cảnh vẫn còn u ám lạ lùng.

Chàng đi lầm lũi trong khung cảnh đó, đột nhiên nghe vó ngựa cất dập dồn, không chỉ một con mà là cả một đoàn, có lẽ đến mười con ngựa.

Vó ngựa bắn tung toé nước mưa, rơi trên người Du Bội Ngọc, đoàn kỵ mã qua ngang, chàng không buồn ngẩng đầu trông cho biết họ là những ai.

Đoàn ngựa qua rồi, đột nhiên một người trong đoàn rời lưng ngựa phi thân trở lại, đáp xuống cạnh chàng.

Người đó mặc y phục chệt màu đen, nước mưa ướt sũng, đôi mắt chớp sáng ngời, tuổi còn nhỏ.

Du Bội Ngọc nhận ra ngay, thiếu niên là một đệ tử phái Điểm Thương. Chàng vội nhớ đến sự lo ngại của Hồng Liên Hoa vừa rồi, buột miệng kêu lên :

- Không lẽ đã có biến cố gì xảy đến cho Tà đại hiệp?

Người đệ tử phái Điểm Thương nghiêng mình làm lễ với chàng, nghe chàng hỏi thế, mặt biến sắc :

- Công tử đã biết?

Du Bội Ngọc càng sợ hãi :

- Việc ấy...tại hạ...

Người đệ tử phái Điểm Thương trầm gương mặt, nhưng giọng nói hơi cao :

- Đệ tử tìm công tử, ý định báo tin cho công tử rõ, nhưng công tử đã hay hung tin đó, tự nhiên đệ tử phải lấy làm lạ.

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Bất quá, tại hạ tuy khẩu thốt ra do một sự lo ngại canh cánh bên lòng, chứ nào biết được gì!

Thiếu niên cười lạnh :

- Đêm qua, bỗng nhiên gia sư thất tung, cho đến bây giờ, chẳng ai biết người đi đâu cả. Mãi đến trưa nay, Xuất Trần đạo trưởng và Thiên Vân đại sư mới hay tin. Du công tử làm thế nào lại hay tin đó sớm hơn các vị tiền bối chứ?

Lời nói của thiếu niên có vẻ hần hộc, mất cả sự ôn hoà, giọng nói đó có thể đưa song phương đến chỗ xô xát.

Lời đó có hàm cái ý gián tiếp có liên quan trong thất tung của sư phó. Trong lúc đó, mấy kỵ sĩ kia cũng quay ngựa lại, người nào cũng giương tròn mắt nhìn chàng, ánh mắt đó không hoà dịu chút nào.

Đệ tử phái Điểm Thương xưa nay chẳng tỏ ra có thái độ khiêm cung từ tốn, song sau một biến số quan trọng, họ có quyền nghi ngờ và họ có quyền mất hẳn lễ độ với những người họ nghi là thủ phạm hoặc liên quan đến biến cố đó.

Hiện tại, họ mất bình tĩnh đối với Du Bội Ngọc, cũng là một sự thường, chẳng có gì quá đáng cả.

Du Bội Ngọc thở dài :

- Tại đại hiệp xuất ngoại, biết đâu chẳng gặp một vị bằng hữu nào đó, lưu lại hàn huyên, hoặc chung vui chén rượu quân cờ thanh thử chưa về căn cứ ngay, chứ vũ công của đại hiệp trên đời này có nhân vật nào sánh bằng, các vị lo ngại e quá chăng?

Thiếu niên lạnh lùng thốt :

- Công tử còn lạ gì, phàm là người trong Điểm Thương phái, vật bất ly thân kiếm còn người còn, kiếm mất người mất! Sáng sớm hôm nay, tại hạ bỗng nhiên bắt gặp thanh kiếm của gia sư trong bụi cỏ bên ngoài trụ sở, điều đó là nghĩa gì? Vật còn đó, người đi đâu? Dĩ nhiên, bọn tại hạ phải kinh hoảng sửng sốt! Sự kiện này, trong bốn phái, từ trên xuống dưới, ai ai cũng nhận là một biến cố hãi hùng.

Du Bội Ngọc hơi biến sắc :

- Điều đó...điều đó...

Chàng thầm nghĩ : mình đã biết khá nhiều bí mật có liên quan đến vụ thất tung của Tà đại hiệp, nhưng không thể nào bày tỏ với những đệ tử phái Điểm Thương, bởi có nói ra, chắc chẳng ai chịu tin, như vậy, còn nói làm gì nữa? Cho nên, chàng im lặng, điều đó cũng làm cho thái độ của chàng mập mờ thêm.

Một kỵ sĩ khác cất tiếng :

- Tại sao hôm nay Du công tử độc hành? Còn Thiên Cang đạo trưởng đâu? Người ở đâu?

Một người khác lại hỏi :

- Tại sao Du công tử có vẻ bối rối thế? Chẳng như công tử có giao thủ với ai cách đây không bao lâu?

Một người thứ ba tiếp nối :

- Quanh đây chẳng có dấu chân người, công tử giao đấu cùng ai thế?

X